

NICOLETA FRANCK

Memoria,

îndreptar sau povară?

Nicoleta Franck

Se poate trăi și fără amintiri. Precum și fără a gândi, fără a simți, fără a-i cunoaște pe ceilalți, nici măcar pe sine însăși. Da, se poate trăi și așa. Dar se trăiește prost, ca aruncat pe valuri, veșnic pradă a soartei hărăzită de alții, nu de propria voință. O viață de dihanie sau de râmă. Nu de om înzestrat de Dumnezeu cu minte, cu suflet și conștiință.

Li se cere astăzi românilor să fie împăciuitori, nu iertând – căci pentru a ierta, păcătoșii trebuie mai întâi să-și mărturisească păcatele, neexistând absolvire fără spovedanie – ci ștergând din suflete și minți memoria. Gândirea să rămână astfel pe veci arestată. Și oamenii să trăiască eliberați de amintirile lor, să scape de povara lor. Să ducă mai departe vieți de dihanii sau de râme.

Memoria, pentru o viață de om, nu este însă povară, oricât de amare ar fi amintirile, ci un îndreptar care-i deschide mintea, îi hrănește sufletul și astfel îl face supus al conștiinței sale. Îndreptar a fost dintotdeauna Istoria cea mai adevărată, care a făcut din cei pătruși de adevărul ei eroii noștri. Ei fac parte din Istoria noastră, amintirea lor este pildă acum și va fi deapururi. Dar mai întâi memoria trebuie recuperată. Pentru a fi oameni acum și a exista și în viitor.

Nemții, pentru a-și recupera demnitatea de a fi oameni, au condamnat trecutul lor nazist. În Africa de Sud, pentru a șterge trecutul apartheid-ului, nu se cere a fi uitat el ci, dimpotrivă, a fost constituită o comisie de cercetare numită „Adevăr și Reconciliere”.

În acest secol al ideologiilor criminale care credeau că pot înlocui Bisericile și se pot substitui lui Dumnezeu, doar comunismul nu a fost condamnat încă, ba cere chiar reconciliere fără a se recunoaște mai întâi adevărul. Numai memoria, recuperarea ei, va îngădui recunoașterea adevărului. Și apoi, doar apoi, reconcilierea.

– s-a născut la 21 iulie 1920, la Iași, în familia avocatului Nicu Apoteker;

– a făcut școala primară și liceul în orașul natal, iar în 1941 s-a înscris la Facultatea de Drept din București, dar datorită frământărilor epocii, după doi ani a trebuit să-și întrerupă studiile;

– se căsătorește cu Yves C. Franck, ziarist franco-luxemburghez, venit în România în 1939 ca trimis al ziarelor „Paris-Soir” și „Paris-Midi” ș.a.; el fusese condamnat la 8 ani muncă silnică pentru activitate antinazistă, eliberat după 23 august 1944, iar în 1947 expulzat din țară fără a i se comunica motivele;

– la 26 octombrie 1947 pleacă din țară împreună cu soțul, mulțumită sprijinului unui ofițer de poliție, care-l cunoscuse pe tatăl său;

– ajunși la Paris, soțul său scrie o serie de articole demascatoare despre evenimentele tragice și situația din România;

– în februarie 1948 se stabilesc la Geneva și Nicoleta Franck se înscrie în anul III al Facultății de Drept; soțul său însă fiind numit între timp director al Agenției France Press din Olanda, Nicoleta Franck, deși era în ultimul an, este nevoită să

renunțe la examenul de licență;
– în 1954 revin la Geneva; soțul său este numit director al aceleiași agenții din Elveția; dar, tocmai datorită funcției soțului, Nicoleta Franck nu are dreptul să facă ziaristică;

– astfel, își începe cariera de ziaristă abia în 1957, scriind reportaje și interviuri pentru diverse publicații săptămânale; în 1960 este numită corespondentă pentru Elveția a cotidianului catolic „La Libre Belgique” și pe lângă instituțiile internaționale din Geneva;

– pe lângă articolele despre situația politică, economică și socială din Elveția și activitatea Națiunilor Unite, susține în cotidianul respectiv o cronică regulată a evenimentelor din România, dezvăluind adevărul asupra regimului comunist, articole reluate apoi și de alte publicații;

– în 1957 Nicoleta Franck publică în „Paris Match”, precum și în Italia și Olanda, un reportaj despre Regele Mihai și familia sa, iar în 1986, în revista „Politique Internationale” (Paris), un interviu despre problemele politice ale României, acordat de Regele Mihai;

– în 1992 apare la Editura „Humanitas” cartea „O înfrângere în victorie”, publicată anterior în străinătate sub titlul „La Roumanie dans l’engrenage – Comment le Royaume est devenu République populaire”;

– după revoluția din 1989, Nicoleta Franck a venit de mai multe ori în țara sa natală, ținând conferințe, dând interviuri, publicând articole mai ales despre felul cum e văzută astăzi, peste hotare, România post-decembristă;

– este membră de onoare a Fundației Culturale Memoria.

Memoria trecutului cere revenirea la istoria noastră așa cum a fost ea, fără ascunzișurile și omisiunile din cărțile de învățătură din școlile de ieri și de astăzi. Apoi, memoria trecutului recent, cel care a început în 1945 și dă să moară, dar supraviețuiește, trebuie ascultată și învățată din spusele celor care au luptat pentru adevăr și dreptate. Cunoașterea adevărului despre toți acești ani năpăstuiți va fi ea însăși acel proces al comunismului, la care trebuie să râvnim cu toții pentru a fi asigurați de reala sa moarte pe veci.

Nu comuniștii trebuie judecați, ci doctrina pe care s-au bizuit ei pentru a omorî și schingiui, precum și pentru a distruge țara și bunurile ei. Pentru cei vinovați de aceste rele, pentru satrapi și ceilalți perversi, vor fi tribunale de drept comun. Condamnată de procesul comunismului, va fi doar doctrina lor.

Fiindcă ea instaurează sclavia. Cea pe care de fapt o știm, au trăit-o românii și toate popoarele din imperiul sovietic. Ea a fost înlesnită, ba chiar prescrisă de doctrina marxist-leninistă asigurând, grație sclaviei, puterea absolută a unei mafii de răufăcători. Sclavia este instaurată prin faptul că mijloacele de producție și capitalul se află în posesia statului. El depinde de partidul unic, care la rândul său depinde de Lenin, de Stalin și așa mai departe sau, la noi, de Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ceaușescu și așa mai departe. Statul, devenind unicul stăpân al celor ce muncesc, chiar și schimbând locul de muncă sau profesia, tot de el depinde omul pentru a-și câștiga existența. Din momentul în care nu poți schimba de stăpân, ești în situația de a avea, implicit, un contract de muncă pe viață. Or angajamentul pe viață, contractul de muncă pe viață, este interzis de Organizația Internațională a Muncii. Fiindcă el este considerat un sistem al sclaviei.

Comunismul este așadar vinovat de a fi reintrodus sclavia. Legile, în comunism, sunt cele destinate sclavilor care, de pildă, nu au dreptul să-și părăsească stăpânul, dar îl lingușesc temându-se de el.

Numai amintindu-ne această crimă, numai recuperându-ne memoria pentru a nu uita adevărul, numai condamnăm comunismul, vom ști să ne apărăm viitorul de terorism și de sclavie, de orice formă de totalitarism. Astfel doar vom apăra viitorul nostru și al tuturor celor în pericol de a fi atrași de mrejele marelui minciuni. Și numai atunci vom putea fi împăcați cu noi înșine și reconciliați cu semenii noștri.

Un mare filosof a spus: „*Omul trebuie să fie sclavul conștiinței sale și stăpânul actelor sale*”.

Povară este adevărul ascuns. Îndreptar este memoria.